

at trýsta nakað yvir fólk, sum tey einki vita um frammanundan, sum er tað vandamikla. Alt tað, sum verður snikt inn á fólk, er vandamikið, og skapar sjálvandi stríð. Eitt stríð, sum í mongum færum kundi verið óneyðugt, sigur Arne.

Arbeiðaralandsstýrið

— Tað var stór frøði millum okkum í Føroya Arbeiðarafelag, tá hetta núsitandi landsstýrið varð skipað fyri tveimum árum síðani. Nú finga vit aftur eitt arbeiðaralandsstýri, hildu vit. Eins stór ið gleðin tá var, eins hugstoytt blivu vit seinri. Her var aftur tað sama, sum endurtók seg. Eingin spyr — teir bara handla, og eftir standa vit spyrjandi mótvegis øllum ti óvissa.

Eg sigi ikki hetta, ti vit vóru betur farin av einum borgarligum landsstýri, ti einum tilikum hevði eg

ikki væntað mær nakað av, sigur Arne.

Arbeiðarameginfelag

Tað hava tíðum verið røddir frammi um at stovna eitt meginfelag fyri føroysku fakfeløgini. Eitt føroyskt LO. Men hetta er ongantið vordíð veruleiki, tiverri. Í einum tilikum felag hevði føroyska arbeiðarafelðin staðið nógv sterkari, og verður hetta ein av minum framtíðardreymum, sigur Arni á Rógvu.

Spurdur um politiska og fakliga arbeiðararørslan átti at samstarva neyvari, sigur hann, at samstarv kann bert vera gott, men at hetta samstarv kann bliva eins og í grannalondum okkara, ivast hann stórliga í. Tað hevur fyrr verið frammi um, at fakfeløg skulu vera nærri nýtt einum arbeiðaraflokki, men hetta hevur alla tíð verið sum at

»Til kamp for Tryghed, Arbejde og Trivsel« stendur á plakatin á bróstinum. Hesum hevur Arne stríðst fyri í meira enn fimti ár.

tendra í krút. Ið hvussu er eiga tey ymisku fakfeløgini at standa betri saman enn tey gera í dag. Ein spjædd arbeiðararørsla er veik, tað vita vit.

Upplýsing

Arne á Rógvu metir upplýsing vera tað tydingarmesta hjá t.d. Føroya Arbeiðarafelag at arbeiða fyri í dag og í framtíðini. At fáa nokur oyru aftrat lønini, hvørja ferð vit samráðast, er sjálvandi alt í lagi, men er hetta mest at kalla løtvinningur. Arbeiðarin má vera meira medvitandi um tað, sum veruliga hendir í samfelagnum, og tað er hetta, vit sum arbeiðarafelag eiga at hjálpa teimum til — við skeiðum av ymiskum slag og øðrum tiltøkum.

— Vit stovnaðu Upplýsingafelagsskap Verkamanna, men fyri at hesin kann virka, sum hann eigur, skulu pengar til. Her haldi eg, at landsstýrið er heldur pirið. Serliga tá vit hugsa um, hvussu mikið landsstýrið letur til alt annað — t.d. ítróttin. Ítróttinum unni eg alt tað besta, og um Føroya Arbeiðarafelag var eitt ítróttafelag, hevði iva-leyst verið lættari at fingið pengar úr landskassanum.

Arbeiðarin hevur altíð verið forsømdur, og tað er hann enn, heldur Arne fyri.

Mong álitisstørv

Umframt at hava verið stjórnarlimur í Føroya Arbeiðarafelag í 43 ár hevur Arne havt mong onnur álitisstørv. Hann hevði longjaldsstovuna um hendi frá byrjan av í 1956 og til fyri fáum árum síðan. Í kommunustýrinum hevur hann sitið í 27 ár, fleiri ár sum formaður. Hann hevur verið í stjórn sjúkrakassans, í skúlaráðnum, og í kirkjuráðnum hevur hann sitið í 40 ár.

— Nú fer at vera nóg mikið. Eg eri uppá val í Føroya Arbeiðarafelag næsta ár, og tá stilli eg

Arni á Rógvu er framvegis líka virkin í nevndini í Føroya Arbeiðarafelag. Her er hann saman við allari nevndini, frá vinstri: Johannes Olsen, Ingeborg Vinther, Tórleif Augustinussen, Elias Hansen, Ásla Jespersen og Karla Einarsson.

ikki uppaftur. Tá kunnu yngri kreftir sleppa fram. Sum tú skilir, so havi eg sitið leingi har, eg havi verið. Helst alt ov leingi, men tað er so ómetaliga torført at skula leggja frá sær, tá áhugin er so stórur, leggur Arne aftur.

Seyðamaður, arbeiðsmaður o.s.fr.

Men Arne á Rógvu hevur ikki »bert« verið fakfelagsmaður umframt alt tað, sum frammanundan er nevnt.

Hansara dagliga yrki hevur verið arbeiðsmaður og seyðamaður.

— Pápi min átti fyra merkur í jorð, men vit vóru 13 systkin, so smábýtt var, og ikki nóg mikið at liva av. Seyðurin hevur altíð havt min stóra

áhuga, og seyðamaður var eg í mong ár. Umframt hetta arbeiði eg sum arbeiðsmaður, men longu sum 18 ára gamal fekk eg ringan rygg og var óarbeiðsføtur í longri tíð.

Ein hin fyrsti í grind

Varð rópt grindaboð, var Arne ein hin fyrsti at flota bát. Fyrstu ferð, hann ikki var í grind, var í seinastu Vestmannagrindini. Ikki tí at hann ikki helst seg til, ella at áhugin var minkaður. Hendan dagin var Arne á fjalli. — Visti eg av grindini, ja so skuldi fjall verið fjall, sigur hann. Arna dámar væl nýggju grindareglugerðina, sum helst fer at sleppa okkum undan ov nógvum ábreiðslum í framtíðini. Hann heldur fyri, at so ringur Watson hevur ver-

ið, so hevur hann helst gjørt tað goða, at skunda undir, at vit fóru at endurskoða grindadrápið.

Føðingardagurin í bygdarhúsinum

— Teir føðingardagar, vit hava hildið, hava vit altíð havt heima. Men hesaferð gjørdi eg av, at áttatiáradagin skuldu vit halda í bygdarhúsinum. So einki er at ivast í, at hann væntar nóg fólk, og tað skuldi ikki verið so lægt, tí vinirnar eigur Arne nógvar. Arne biður okkum leggja aftrat, at eingin er serliga boðin — húsið stendur opið.

Vit ynskja Arna á Rógvu hjartaliga til lukku við teimum áttati og ynskja honum alt tað besta í framtíðini.

tór.

